

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 348/06
19.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ЈП ПТТ саобраћаја „Србија“ РЈ __ са седиштем у РЈ __, ради утврђења постојања радног односа на неодређено време, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж1. 490/05 од 18.07.2005. године, у седници одржаној 19.09.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж1. 490/05 од 18.07.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Нишу П1. бр. 1811/03 од 17.12.2004. године одбијен је као неоснован тужбени захтев за утврђење да је тужила у радном односу на неодређено време, на пословима шалтерског радника почев од 01.04.1997. године код туженог, што је тужени дужан да призна, као и захтев да се тужени обавезе да јој призна сва права по основу радног односа на неодређено време, као и парничне трошкове у року од 8 дана по пријему пресуде.

Пресудом Окружног суда у Нишу Гж1. 490/05 од 18.07.2005. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП-а („Службени лист СФРЈ“, бр. 4/77 ... „Сл. лист СРЈ“, бр. 3/02), који се примењује на основу одредбе члана 491. став 1. ЗПП-а („Сл. гласник РС“, бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП-а, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити битна повреда из тачке 14. истог члана на коју ревизија указује, јер су нижестепене пресуде јасне, образложене и непротивречне.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила уговор о раду којим је засновала радни однос на радном месту шалтерског радника на одређено време, због хитности посла, до 90 дана, а на основу решења директора туженог 60-01-3136 од 17.04.1997. године. Тужила је ступила на рад 01.04.1997. године с тим да радни однос траје најдуже до 30.06.1997. године. Након истека периода од 3 месеца, на основу одлука директора туженог о заснивању радног односа на одређено време до 90 дана, без јавног оглашавања, закључивани су уговори о раду, још 7 пута. У поступку је утврђено да се тужила пријавила на оглас објављен у дневном листу „Вечерње новости“ од 18.03.1997. године, којим су оглашена слободна радна места шалтерског радника за 6 извршилаца, да по расписаном огласу није добила одлуку, те да је у радни однос на одређено време за период од 01.04. до 30.06.1997. године примљена по одлуци директора бр. 11473/2 од 13.03.1997. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили захтев тужиле да се утврди да је у радном односу на неодређено време, на пословима шалтерског радника почев од 01.04.1997. године код туженог и да јој се признају сва права из радног односа на неодређено време.

Према одредби члана 13. став 3. Закона о радним односима („Службени гласник РС“, бр. 55/96), запослени који је засновао радни однос на одређено време заснива радни однос на неодређено време, ако запосленом кога је замењивао престане радни однос или кад привремено повећани обим рада постане трајан. Из ове одредбе произлази да до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време долази само кад је радни однос на одређено време заснован због привременог повећања обима рада или због замене привремено одсутног радника, дакле, у случајевима из члана 13. став 1. тачке 2. и 3. Закона о радним односима. Тужила је засновала радни однос на одређено време по члану 14. став 1. тачка 8. овог Закона, зато што због хитности посла није било могуће спровести поступак јавног оглашавања, а његово трајање не може бити дуже од 90 радних дана.

Пошто одредба члана 13. став 3. Закона о радним односима допушта преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време само ако је радник примљен на рад због привременог повећања обима рада или замене одсутног радника, који пријем је по члану 9. Закона о радним односима био могућ само у поступку јавног оглашавања, радни однос на одређено време заснован мимо огласа не може се преобразити у радни однос на неодређено време.

Имајући у виду садржину цитираних одредби и утврђење судова о чињеницама и околностима од значаја за примену одредбе члана 13. став 3. Закона о радним односима, правилно је становиште изражено у побијаној одлуци. Наиме, тужила је у радни однос на одређено време до 90 дана, због хитности посла, примљена на основу одлуке директора од 13.03.1997. године, за период од 1.04.1997. до 30.06.1997. године, без јавног оглашавања, у смислу члана 14. став 1. тачка 8. Закона о радним односима, због чега није од утицаја тврдња у ревизији да је радни однос тужила засновала на основу пријаве по огласу. Истина, тужила се пријавила на оглас објављен 18.03.1997. године, али о избору кандидата није добила обавештење, нити одлуку, с обзиром да тужени није обавештавао је учеснике огласа о одлуци, већ само лице које је примљено по истом.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, Врховни суд је на основу члана 393. ЗПП-а одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц